

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 392/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. J. H., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1755/2011, sp. zn. Rvp 1775/2011, sp. zn. Rvp 1785/2011, sp. zn. Rvp 1819/2011 a sp. zn. Rvp 1820/2011, vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 CoE 44/2011 z 8. marca 2011, sp. zn. 17 CoE 77/2011 z 30. marca 2011, sp. zn. 14 CoE 420/2010 zo 7. marca 2011, sp. zn. 17 CoE 39/2011 z 31. marca 2011 a sp. zn. 17 CoE 323/2010 z 31. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1755/2011, sp. zn. Rvp 1775/2011, sp. zn. Rvp 1785/2011, sp. zn. Rvp 1819/2011 a sp. zn. Rvp 1820/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1755/2011.

2. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 14. júla 2011, 15. júla 2011 a 18. júla 2011 doručené sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 CoE 44/2011 z 8. marca 2011, sp. zn. 17 CoE 77/2011 z 30. marca 2011, sp. zn. 14 CoE 420/2010 zo 7. marca 2011, sp. zn. 17 CoE 39/2011 z 31. marca 2011 a sp. zn. 17 CoE 323/2010 z 31. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v období od 3. júna 2005 do 27. februára 2008 (ďalej len „zmluva“) poskytla viacerým fyzickým osobám úvery v sume od 165,97 € až 663,88 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v deviatich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1755/2011), v dvanástich mesačných splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 1775/2011 a sp. zn. Rvp 1820/2011), v jedenástich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1785/2011) a v šiestich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1819/2011). Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, dostali sa do omeškania.

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1755/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom zriadeným S., a. s., B. (ďalej len „rozhodcovský súd“), a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 29. júna 2006 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 10. septembra 2006 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdnym exekútorom na základe

poverenia udeleného Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) 29. januára 2007 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 3 Er 1392/2006-31 z 8. októbra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 41 CoE 44/2011 z 8. marca 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1775/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 15. novembra 2007 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 27. februára 2008 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 20. marca 2008 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 2 Er 380/2008-24 z 24. novembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE 77/2011 z 30. marca 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

3. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1785/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 13. decembra 2007 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 11. marca 2008 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 4. apríla 2008 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 1 Er 448/2008-18 z 24. septembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 14 CoE 420/2010 zo 7. marca 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

4. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1819/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala

rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 13. apríla 2006 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 10. februára 2008 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 26. februára 2008 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 1 Er 300/2008-20 z 24. septembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE 39/2011 z 31. marca 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

5. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1820/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 18. decembra 2008 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 18. februára 2009 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 23. marca 2009 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 1 Er 296/2009-21 z 23. septembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE 323/2010 z 31. marca 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, boli porušené jej práva „na spravodlivý proces“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva „vyplývajúce z článku 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že spravodlivosť konania „v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahrnuje... princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...“. V tejto súvislosti namietala, že „okresný súd z vlastného podnetu... zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie. ... Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu

jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.“

Podľa sťažovateľky: „Ďalším porušením práva sťažovateľa okresným súdom a krajským súdom v priebehu konania na zastavenie exekúcie... je vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôľe účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu.“

V nadväznosti na takéto porušenie práva na spravodlivý proces vidí sťažovateľka v napadnutých uzneseniach krajského súdu zároveň aj porušenie práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu. Súd tým, že exekúciu zastavil, znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľke vznikol nárok na základe zmluvy o úvere a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom realizovaným v rámci exekučného konania pod dohľadom súdu.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva *„na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu“* napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1755/2011, sp. zn. Rvp 1775/2011, sp. zn. Rvp 1785/2011, sp. zn. Rvp 1819/2011 a sp. zn. Rvp 1820/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2. Krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia prvostupňového súdu o zastavení exekúcie z dôvodu, že exekúciu nemožno vykonať na základe rozhodcovského rozsudku. Podstatou sťažností je tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd označenými uzneseniami neprípustne zasiahol do jej práva na spravodlivý proces tým, že verifikoval zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k nemu vyjadriť. Súčasne malo dôjsť aj k zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť sťažovateľke ako oprávnenej v exekučnom konaní odopreté právo na vrátenie majetku od povinných.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

2.1. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neutržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnemu problému nastolenému v sťažnostiach, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, ktorými bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu. Konanie pred rozhodcovským súdom nadväzovalo na rozhodcovskú doložku uzatvorenú medzi sťažovateľkou a dlžníkmi v zmluve.

Z napadnutých uznesení krajského súdu vyplýva jeho stotožnenie sa s rozhodnutiami okresného súdu, ktorý svoje rozhodnutia o zastavení exekúcie založil na § 45 ods. 1 písm. c) a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) v spojení s § 57 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov

v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), a to vzhľadom na zistenie, že rozhodcovský rozsudok, ktorý bol v označených veciach exekučným titulom, nebol spôsobilým exekučným titulom z dôvodu, že rozhodcovská doložka zakladajúca právomoc rozhodcovského súdu na konanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorej účinky spôsobujú značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech dlžníka ako spotrebiteľa. Teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní: *„Nakoľko neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom, v danej veci boli splnené podmienky na zastavenie exekúcie podľa § 45 ods. 1 písm. c), ods. 2 ZoKR v spojení s § 57 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti...“*

Ústavný súd preskúmal výklad krajského súdu a jeho úvahy aj vo vzťahu k zmluvným podmienkam obsahujúcim rozhodcovskú doložku, ktorá zakladala právomoc rozhodcovského súdu, ktorého rozsudok bol následne exekučným titulom slúžiacim ako právny podklad na začatie exekučného konania voči dlžníkom. Krajský súd správne posúdil právny vzťah medzi sťažovateľkou a dlžníkmi ako spotrebiteľský právny vzťah a následne vychádzajúc z príslušných ustanovení § 52 a 53 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení v nadväznosti na ustanovenia smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách aplikoval na jeho posúdenie ustanovenia spotrebiteľského práva. Ako rozporné s týmito právami následne vyhodnotil aj tie ustanovenia zmluvy zakladajúce právomoc rozhodcovského súdu na konanie z viacerých dôvodov, ako napr. absencia individuálne dojednanej takejto podmienky, reálna nemožnosť dlžníkov ako spotrebiteľov ovplyvniť jej obsah koncipovaný formulárovou zmluvou, vopred stanovenie konkrétneho rozhodcovského súdu na konanie. Pokiaľ je teda právomoc rozhodcovského súdu založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nepochybné, že aj samotný rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorý by bol vynutiteľný v exekučnom konaní.

Krajský súd v rozsahu svojej prieskumnej právomoci odvolacieho súdu teda preskúmal v rozsahu sťažovateľkou uplatnených odvolacích dôvodov rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil, a tiež konštatoval, že exekučný súd má právo a zároveň povinnosť preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom (teda podmienky materiálnej, ako aj formálnej vykonateľnosti exekučného titulu) nielen v štádiu konania pred udelením poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, ale kedykoľvek v priebehu exekučného konania, a to na návrh účastníka konania, ako aj bez tohto návrhu.

Záver krajského súdu o oprávnení okresného súdu preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, a nielen pred vydaním poverenia, plne korešponduje so zámerom zákonodarcu vyjadreným aj v iných ustanoveniach Exekučného poriadku, nielen v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Z ustanovenia § 57 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva možnosť súdu zastaviť exekučné konanie, ak to vyplýva z ustanovení Exekučného poriadku alebo osobitného zákona. Takýmto zákonom bol v okolnostiach posudzovaných prípadov sťažovateľky nepochybne zákon o rozhodcovskom konaní, ktorý v ustanovení § 45 ods. 1 písm. c) v spojení s ustanovením § 45 ods. 2 zaväzuje súd zastaviť prebiehajúce exekučné konanie, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd je oprávnený a zároveň povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania, a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť.

Ústavný súd v tejto súvislosti tiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto

požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená“.

Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože už z povahy veci vyplýva, že ak všeobecný súd (v danom prípade okresný súd) je podľa zákona oprávnený rozhodnúť aj bez návrhu, t. j. ex offo, urobí tak aj bez vyjadrenia účastníkov konania, pričom neprichádza do úvahy aplikácia takých požiadaviek spravodlivého procesu, ako je kontradiktórnosť či rovnosť zbraní, ktorých porušenie sťažovateľka namietala. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Z uvedených dôvodov a s prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

2.2. K namietanému porušeniu čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami prvostupňového súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení nemožno vyvodit' závery, ktoré by signalizovali, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy a rozhodol v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Nemožno akceptovať ani námietku sťažovateľky, že zastavením exekúcií došlo zo strany štátneho orgánu k znemožneniu plnení, ktoré vznikli na základe zmlúv o úvere, pretože zmluvy o úvere napadnutými uzneseniami neboli vôbec dotknuté a ich posúdenie nebolo ani pre rozhodovanie okresného súdu a krajského súdu v danej veci relevantné. Z okolností prípadov sťažovateľky vyplýva, že posudzovaná bola len platnosť rozhodcovských nálezov, ktorými boli dlžníci zaviazaní zaplatiť dlh vyplývajúci z úverových zmlúv. Aj keď krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia príslušného okresného súdu, ktorými boli exekúcie zastavené z dôvodu neplatnosti exekučného titulu (a tým absencie jedného z predpokladov exekúcie), uvedené nebráni sťažovateľke domáhať sa na príslušnom súde podľa platných procesných predpisov vydania rozhodnutí znejúcich na plnenie dlžných peňažných súm v zmysle úverových zmlúv.

Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že neexistuje taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom zaručeným v čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2011